

ТЕНДЕНЦІЇ РОЗВИТКУ НАУКОВОЇ ДУМКИ В МЕНЕДЖМЕНТІ, ГАЛУЗЯХ СПОРТУ, ОБСЛУГОВУВАННЯ ТА ОХОРОНИ ЗДОРОВ'Я

*Тези доповідей
III Міжнародної студентської наукової конференції
(26-27 вересня 2024 року, м. Львів)*

*За загальною редакцією
Наталії ПАВЛЕНЧИК*

Львів -2024

УДК 793.3

**ОРГАНІЗАЦІЙНО-УПРАВЛІНСЬКІ АСПЕКТИ РОБОТИ
ХОРЕОГРАФА З ДІТЬМИ В ШКОЛІ****Вікторія МИКОЛИШИН**

студентка

Науковий керівник – **Наталія ПАВЛЕНЧИК**

д-р екон. наук, професор

Львівський державний університет фізичної культури
імені Івана Боберського (Україна)

Мета організації хореографічного навчання в школі полягає у сприянні естетичному вихованню та фізичному розвитку дітей, наданні їм базової хореографічної підготовки, задоволенню потреби в руховій активності, розвиненні почуття ритму, танцювальної виразності, координації рухів і на цій основі - можливості виховати художній смак, уміння повноцінно сприймати мистецтво танцю. Оволодіваючи навчально-тренувальними вправами, учні на уроках вчаться створювати й відчувати образи, осмислено виконувати рухи різних видів танців, передавати їхній характер, фольклорні особливості, національний колорит.

Залежно від педагогічних завдань тренування хореографії можна класифікувати за такими видами:

1. Навчальне. Основне завдання цього виду тренування полягає в освоєнні окремих елементів і з'єднань. Водночас акцентують увагу на фізичному розвитку, вихованні музичності, виразності. Навчальний етап властивий переважно підготовчому періоду тренування. Характерними особливостями його є використання роздільного методу проведення вправ з багатократним повторенням їх і розчленовуванням з'єднань на окремі компоненти, виконання низки підготовчих вправ, що підводять до "генерального" руху. У багаторічній підготовці цей вид тренування найбільше застосовують на етапах початкової, спеціальної і поглиблено-спеціальної підготовки під час освоєння нових композицій.

2. Тренувальне. Завдання полягає у підготовці організму до майбутньої роботи, а також збереженні досягнутого рівня спортивної

майстерності. Його можна застосовувати як окремий вид тренувального заняття. В останньому випадку підбір і дозування вправ направлені на вирішення завдань спеціально-рухової підготовки, удосконалення виразності, музичності, пластики рухів. Порівняно з навчальним тренувальний є більш вузьконаправленим, коротшим за часом завдяки зменшенню кількості вправ, проведенню їх серійно-потоким методом.

3. Контрольне. Передбачає підсумовування навичок і освоєння чергового розділу хореографічної підготовки. Можливе проведення контрольного тренування у вигляді прийому нормативів, включаючи елементи хореографії.

4. Розминка. У період безпосередньої підготовки до змагань рекомендовано виконувати стабільний комплекс вправ, мета якого - розігрівання організму і зняття зайвої психологічної напруги. Використовують звичні, індивідуально підібрані вправи.

5. Показове. Основним є видовище, яке характеризується насамперед оригінальністю підібраних вправ, зміною темпу й характеру рухів, узгодженістю роботи і високою індивідуальною майстерністю вихованця.

Побудова тренування визначається чотирма умовами:

- ✓ відповідністю окремих частин тренування;
- ✓ підбором вправ і послідовністю їх виконання;
- ✓ чергуванням навантаження і відпочинку;
- ✓ складанням навчальних комбінацій на тренуванні.

Варто пам'ятати, що різні вправи залежно від їхньої координаційної складності, виразного аспекту становлять психологічну складність для тих, що займаються. Тож координаційно й виразно складні рухи, що вимагають уваги та зосередженості, треба чергувати з простішими. Рекомендують спочатку застосовувати рухи нескладні за своєю структурою, такі, що не викликають особливої напруги уваги й пам'яті, поступово підвищуючи фізичну складність виконання. Потім можна переходити до складніших рухів, які вимагають більшого ступеня уваги й витрати фізичних сил, і

нарешті застосовувати найскладніші з погляду координації вправи, але такі, що дають змогу зменшити фізичне навантаження. Важливе місце в побудові тренування посідає методика складання навчальних комбінацій (комбінованих завдань), тобто різних з'єднань із рухів класичних танців, стрибків, рівноваги, поворотів, акробатичних елементів і т. п. Тут не може бути єдиного шаблону й багато що залежить від кваліфікації хореографа. При цьому треба враховувати:

✓ вік і можливості вихованців, періодичність тренування, етап підготовки; логічний зв'язок рухів та вправ; оптимальну складність композиції; елемент новизни й різноманітності.

Отже, організація роботи хореографа з дітьми в школі як організований процес з елементами управління передбачає визначення мети, завдання, змісту, принципів, форм і методів активності. Безпосередньо тренувальний процес вимагає уваги й зосередженості на виконанні складних танцювальних елементів від хореографа та учнів.

Список використаних джерел:

1. Годовський В. М., Арабська В. І. Теорія і методика роботи з дитячим хореографічним колективом. Рівне : РДГУ, 2000.
2. Голдрич О. С. Методика роботи з хореографічним колективом. Львів : Сполом, 2006.
3. Забрєдовський С. Г. Методика роботи з хореографічним колективом : навч. посіб. Київ : НАКККіМ, 2010.
4. Калініна О. Якщо хочеш виховати успішну особистість – навчи її танцювати : практич. посіб. Харків, 2013. Ч. 1. 55 с.
5. Фриз П. Теорія і методика хореографічної роботи з дітьми : навч.-метод. посіб. Дрогобич : РВВ ДДПУ ім. І. Франка, 2006. 198 с.